

Стаття 17. Захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Конституція України.

Полтавщина: літопис пізнають за почерком справжніх, а не фальшивих героїв

Полтавщина — давній козацький край, який упродовж століть не раз опинявся у вирі боротьби (на жаль, частіше безуспішної) за нашу волю. Та й автор програмного маніфесту «Самостійна Україна» Микола Міхновський був уродженцем історичної Полтавщини. Саме в Полтаві 19 лютого 1900 року він уперше зачитав перед земляками свою історичну брошуру. Тут з'явився на світ один із творців Української Народної Республіки, головний отаман її військ Симон Петлюра. Під час Української революції 1917—1921 років і ще кілька років потому в краї тривала запекла збройна боротьба повстанців проти російсько-більшовицької окупації та новітнього закріпачення селянства. Зрештою, одна з фундаторок та очільниць повосенного опозиційно-дисидентського руху в Україні легендарна «козацька мати» Оксана Мешко народилася в містечку Старі Санжари, що неподалік Полтави.

Іржу радянщини відчищали реаліями життя

Однак про їхню боротьбу за незалежну державу краще за земляків тих звитяжців пам'ятали вороги українці. Тож голодоморами та репресіями з особливою затаєністю знищували практично всіх, хто здатен до спротиву, діючи за відомим принципом: «Коли в Москві стрижуть нігті, в Києві відрубують пальці, а в Полтаві стинають голови»... За таких обставин першим хоробрим, які прагнули підняти опущене знамено боротьби за волю в середині 80-х років минулого століття, коли стартувала горбачовська «перебудова», доводилося непросто. Бо надто міцно в'їлася у свідомість більшості земляків іржа радянщини. Відчищати її починали в дискусійних клубах, гуртках та інших об'єднаннях «неформалів», зокрема просвітницько-історичних, екологічних, релігійних тощо. Спершу йшлося, звісно, про абстрактні «демократичні перетворення» зі широким вірою багатьох у те, що зрештою на людину невинисницької комуністичної ідеології тоталітарного монстра у вигляді перефарбованої в криваво-червоний колір Російської імперії справді можна «перебудувати».

Однак Афганістан, Чорнобиль, а потім і відсутність на полицях крамниць найнеобхіднішого, зокрема й продуктів харчування та одягу, швидко розвіювали ті ілюзії. Саме такі реалії життя найбільше посприяли тому, що вже наприкінці 80-х років на велелюдних мітингах протесту в Полтаві, Кременчуці та інших населених пунктах області дедалі виразніше залунали політичні гасла стосовно необхідності усунення монополії КПРС в управлінні державою й суспільством, проведення демократичних виборів і побудови своєї незалежної держави.

У 1987 році уродженець Рівненщини, машиніст баштового крана полтавського будівельного тресту, колишній політ'язень Микола Кульчинський, який свого часу відбував ув'язнення за «наклеп на радянську дійсність», заснував в обласному центрі клуб «Рідне слово». Власне, йшлося про перший у місті осередок націонал-демократів, з якого «виросли» крайові організації товариства «Просвіта» і Народного руху України. А 27 вересня 1990 року після досить жорсткого протистояння з міліцією кілька сотень полтавців «допомогли» активісту Ігорю Овсію підняти перший в обласному центрі національний синьо-жовтий прапор. Поки що, правда, тільки на приміщенні кіно-театру імені Івана Котляревського, розташованому за кілька десятків метрів від будівлі міськради...

Надії та «приспані» сподівання

Однак безкровне проголошення Незалежності України 24 серпня 1991 року та відсутність досвіду будівництва своєї держави дещо «приспали» земляків. Тож, сказавши майже одностайно «Так!» нашій Незалежності на всеукраїнському референдумі 1 грудня 1991 року, вони потім іще тривалий час, навіть усупереч загальноукраїнській тенденції, на виборах усіх рівнів почали голосувати переважно за соціа-

лістів і комуністів та скоробогатьків-олігархів чи їхніх ставлеників. Ключами на їхні обцянки чергового «світлого майбутнього» та передвиборні подачки. Сьогодні в такому виборі соціалістів і комуністів замінили популісти всіх мастей, «дарувальники» гречки та цукру або й відверті пройдисвіти, а «полтавське» представництво олігархів стало хіба що більш замуфльованим.

Тож чи варто за таких умов дивуватися тому, що вже три десятиліття поспіль до реальних змін і добробуту більшості рухаємося надто повільно, за принципом: «Крок уперед — і хоч півкроку, але назад»? А на тій-таки Полтавщині навіть після останнього істотного «проріджування» отримувачів субсидій на оплату житлово-комунальних послуг така фінансова допомога від держави надходить майже третині сімей. Тобто зарплат і пенсій величезної кількості людей не вистачає на задоволення їхніх навіть базових потреб. На життя за межею бідності вони не заробили в області, що має найродючіші чорноземи і найбагатші надра, з яких добувають 40 відсотків українського природного газу, дві третини газоконденсату й понад 10 відсотків нафти та, власне, досить потужний індустріально-аграрний комплекс.

Тож неважко згадатися, кому дістається лівова частка прибутків від тих природних і рукотворних багатств. Але звинувачувати в тому лише олігархів та їхніх повпредів у владі було б несправедливо. Пам'ятаючи про те, хто шоразу біля виборчих урн надає їм мандат на владарювання, усе ще сподівається на «добраго дядька» з гречкою та цукром чи такими само солодкими обцянками і, м'яко кажучи, не послішає брати відповідальність за долю своєї держави у власні руки... Але такі, зокрема й гіркі, уроки нашої Незалежності також є безцінними. Хотілося б тільки, щоб усі разом засвоювали їх набагато швидше. І рівнялися на справжніх, а не фальшивих героїв нашого часу. Тим паче що подвижників і звитяжців, які творили та примножували здобутки нашої Незалежності та жертвою їх захищали, на Полтавщині також вистачає. Нагадаємо про справи чотирьох із них. Надто з огляду на те, що в їхніх долях це знакове тридцятиліття віддзеркалилось якнайповніше.

Стратегія руху Володимира Приходька

Не лише фахівці знають, що безумовним лідером машинобудівної галузі Полтавщини став розташований у Кременчуці Крюківський вагонобудівний завод. До того ж саме за роки Незалежності України він із типового «радянського» підприємства-гіганта перетворився на справді сучасний виробничий комплекс, продукція якого не поступається кращим європейським і світовим зразкам. І це за того, що свій «розовід» згаданий завод, якому 2019-го виповнилося півтора століття, веде ще з 1869 року, коли у посаді Крюків-на-Дніпрі спорудили майстерні для ремонту паровозів і вагонів тодішньої залізниці. Власне вагонобудівним заводом він став у 1930 році. Відтоді «пустив у

Володимир Приходько багато разів запалював зелене світло перед новою сучасною продукцією кременчуцьких вагонобудівників.

світ» сотні тисяч (!) одиниць своєї основної продукції — вантажних вагонів різних видів і моделей.

У радянські часи, як і більшість схожих гігантів, продукував іще й техніку для військових, зокрема переправно-десантну. За своєю потужністю КВБЗ входив у першу п'ятірку профільних підприємств колишнього Союзу, благополучність яких гарантували замовлення Держплану. Пошук власного берега у морі ринкової стихії для десятків таких заводів закінчився повним крахом. Гірка доля спіткала насамперед ті підприємства, зокрема й на Полтавщині, керівники та нові власники яких усе ще сподівалися на «безрозмірні» замовлення зі столичних кабінетів або просто набивали свої кишені...

Натомість багаторічний керманіч Крюківського вагонобудівного, нинішній голова його наглядової ради Володимир Приходько та його команда визначили стратегію розвитку, яка дала вражаючі результати. Спокуси звідкілясь чекати манти небесної й «законсервувати» застарілі методи управління вони не піддалися. Тож спочатку завод перейшов на повну самокупність, потім — на орендні відносини і, зрештою, 1993 року було створено акціонерне товариство. Завдяки новаціям, що зацікавлювали в позитивних змінах кожного працівника, тут зберегли та примножили цехи й інші споруди, виробничі потужності, кадри, інтелектуальну власність, цілісність колективу, якому до снаги виконувати найскладніші завдання.

Тож досить успішно здійснили конверсію військового виробництва. У цехах, з яких раніше виїжджала «секретна» техніка, вже з 1994 року почали випускати автогрейди середнього класу, через три роки створили фронтальний навантажувач, налагодили виробництво контейнерів тощо. Усе це давало змогу, як то кажуть, виживати навіть у позначені кризовими явищами перші пострадянські роки,

експортувати продукцію в понад 20 країн світу. Та вже тоді було зрозуміло, що орієнтація на певні вузькі сегменти ринку за умов конкуренції не лише з вітчизняними виробниками стабільного розвитку не гарантує. Адже виробників, скажімо, вантажних вагонів, які залишалися основною продукцією КВБЗ, і в Україні, й за кордоном не бракувало...

Експрес, який не зупиняється на півдорозі

Справжнім проривом у цій «гонці з переслідуванням» конкурентів стала народжена саме працівниками Крюківського вагонобудівного заводу нова галузь вітчизняного машинобудування, що забезпечує виробництво рейкового транспорту соціального призначення. Стартувала вона зі створення двадцять років тому першого українського пасажирського вагона, який назвали ім'ям нашої держави. До речі, передали його замовнику 13 серпня 2001-го, тобто до першого «круглого» ювілею незалежної України. А менш ніж через рік КВБЗ провів зі своїх цехів і перший «Столичний експрес», сформований із восьми

Такі красені-поїзди КВБЗ вже давно залишили цехи підприємства і стали гордістю вітчизняного машинобудування.

таких вагонів. Для метрополітенів найбільших міст виробничники з Кременчука також створили свої вагони та поїзди з асинхронним тяговим приводом та ескалатори.

А найбільш сучасними та презентабельними вітчизняними первістками від них стали міжрегіональні швидкісні поїзди — локомотивної тяги й двосистемні електрифіковані «Тарпани» — та новітні дизелі. При цьому перед більшістю згаданих високотехнологічних новинок кременчуцьких вагонобудівників килимів, як то кажуть, не стелили. Досить згадати хоча б так званий «хюндайський синдром» профільних вітчизняних урядовців і чиновників, які перед Євро-2012 відверто лобювали інтереси південнокорейських виробників швидкісних поїздів. Наші державні мужі тоді чомусь «забули» про те, що на той час у Кременчуці вже створили й готові були випускати не гірші електропотяги швидкісного руху...

І саме для виробництва рейкового транспорту соціального призначення поставляють матеріали та комплектуючі, а також надають свої розробки й дослідження понад 180 вітчизняних підприємств, науково-дослідних установ і організа-

цій. Зрештою, на сьогодні локалізація такого виробництва в Україні сягнула 70 відсотків. Не кажучи вже про те, що на самому КВБЗ працюють понад шість тисяч осіб. Для виготовлення такої сучасної техніки вони, звісно, використовують новітні технології, верстати, устаткування, зокрема й придбані за кордоном. Однак у створенні справді сучасних виробничих потужностей компанія інвестувала вже кілька мільярдів гривень (!) власних коштів.

Сьогодні Крюківський вагонобудівний, як і більшість машинобудівних підприємств, переживає непростий період. Та попри все продовжує виконувати взяті на себе зобов'язання. Зокрема, 24 серпня, тобто до 30-річчя нашої Незалежності, тут планують завершити складання вже четвертого дизель-поїзда для «Укрзалізниці» (контракт із нею передбачає постачання шести дизелів). Шкода тільки, що другий і третій поки що стоять на заводі й чекають, коли замовник за них заплатить... Хоча останнім часом на підприємстві констатують: про підтримку вітчизняного виробника державні посадовці й чиновники вже не лише розказують.

Адже 25 червня АТ «Укрзалізниця» і ПАТ «Крюківський вагонобудівний завод» підписали угоду на постачання 100 пасажирських вагонів. До того ж цього разу вперше таку значну кількість вагонів закуплять за кошти держбюджету. Згідно з угодою, вони мають надійти «УЗ» у нинішньому й наступному роках. Ідеться про купейні (зокрема й ті, які пристосовані для перевезення пасажирів з інвалідністю) та СВ-вагони. Голова наглядової ради ПАТ «Крюківський вагонобудівний завод» Володимир Приходько запевнив, що підприємство, на якому створювалася галузь українського пасажирського вагонобудування, зберегло потенціал для виконання такого відповідального завдання.

Водночас він зазначив, що фахівці КВБЗ готові вже найближчим часом представити науково-технічній раді «Укрзалізниці» нові перспективні моделі пасажирського рухомого складу. Зокрема, вагони локомотивної тяги, швидкісні електропоїзди, які мають замінити первістки серії ЕКР1, а також приміські та дизель-поїзди. При цьому Володимир Приходько сподівається на те, що «УЗ» фактично поновить роботу науково-технічної ради, яка впродовж трьох останніх років узагалі не розглядала ці надважливі питання. Тож Крюківський вагонобудівний, працюючи на перспективу, вкотре стає локомотивом постійного руху вперед.

Хліборобська філософія Семена Антонця

Ще 1978 року, коли працював головою колгоспу імені Орджонікідзе тодішнього Шишацького району, Семен Антоненко звернув увагу на те, наскільки шкідливою для здоров'я працівників господарства є всіляка «хімія», що її застосовували для боротьби з бур'янами та шкідниками. Тож власним вольовим рішенням заборонив «кромпити» тамтешній поля отруйними гербіцидами. А невдовзі тут повністю відмовилися від використання будь-яких синтетичних хімікатів, зокрема й мінеральних добрив. Тож іще понад чотири десятиліття тому очолюване Семеном Свиридовичем господарство перше почало торувати стежку до масштабного органічного землеробства не лише в Україні. У Михайлики й довколишні села потягнулися вивчати досвід аграрії та науковці з усієї України й десятків країн світу.

У 1991 році Семен Антоненко став останнім Героєм Соціалістичної Праці в тодішньому СРСР, який розпадався. Незалежність України і перехід до ринкових відносин у господарстві відкрили не тільки нові можливості та перспективи. Більшість скептиків були переконані: таким «експериментам» настане кінець. Адже постійна гонитва за прибутками змусила забути про ту «хімію» й водночас забути про науково обгрунтовані сівозміни, тваринництво та інші складові ґрунтозахисного землеробства. Ці сумні пророцтва збулися в багатьох госпо-

Семен Антонєць переконаний, що в господарюванні на землі гроші не повинні йти попереду людей.

твіці. Справжньою родзинкою бренду стане зелена гречана крупа, яка не піддаватиметься термічній обробці. Отже, буде «живою», зі здатним до проростання зерном.

У господарстві починають віділювати в життя ще масштабніший проект із налагодження виробництва власної молочної продукції (сьогодні як виробник молока для дитячого харчування підприємство постачає його на один із провідних вітчизняних заводів із відповідною спеціалізацією). Однак невдовзі в «Агроєкології» з'явиться своє молокопереробне підприємство, будівництво якого запланували в селі

сени 2013 року мобілізували тисячі таких підприємців з усієї України. Ігор Сердюк почав їздити до столиці фактично з перших днів Євромайдану. Невдовзі став прапороносцем 9-ї сотні Самооборони Майдану. Разом із побратимами, зокрема й із Кременчука, будували барикади, виконував інші завдання.

За спогадами друзів-майданівців, цей ширий, відвертий чоловік із вродженим почуттям гумору завжди вселяв у них упевненість у власних силах. І водночас залишився в їхній пам'яті непересічною, яскравою в усіх значеннях цього слова особистістю. Ще й тому, що на голові носив чорну шапку-«мазепинку» з тризубом, а на шії — червоний шарф-«арафатку». Тож із синьо-жовтим прапором у руках був ідеальним мая-

Доброволець-захисник Антон Цедік у бій ішов із «Кобзарем»

Полтавець Антон Цедік (на знімку внизу праворуч) народився за чотири роки до проголошення Незалежності України, та назавжди залишився 27-річним. Навчався спочатку в звичайній загальноосвітній школі обласного центру, потім — в елітному ліцеї № 1 імені І. Котляревського. Зрештою, став студентом міжнародної економіки й історії одразу в двох столичних університетах — очно й заочно. Та, здається, над усе любив читати. Батьки пригадують, що додому, в рідну Полтаву, з Києва завжди привозив цілу торбу книжок. Але захоплення історією спонукало хлопця не до «архівного» побуту, а до реальних дій. Передбачаючи, що не всі збройні баталії за нашу Незалежність залишилися у минулому, він іще у квітні 2007 року пішов на військову службу, щоб належно підготуватися до захисту Вітчизни.

Вів здоровий спосіб життя, гартуючи, як то кажуть, тіло й душу. Під час Революції Гідності разом із друзями-майданівцями охороняв столичний Жовтневий палац, перебував в інших «гарячих точках» жорсткого протистояння з тодішньою проросійською владою та її пособниками. При цьому й там, на Майдані, і потім, на фронті, головною його зброєю залишалася... книга, зокрема «Кобзар», з яким практично не розлучався. Шевченкове слово часто цитував. Товариші називали його «хоча́тьо енциклопедією». Мав чимало захоплень, веселу вдачу і свій кодекс честі, рівняючись на найвищі моральні та духовні орієнтири.

Тож уже в травні 2014 року вступив у добровольчі загони (спочатку — в «Дніпро-1», а потім — у «Донбас») і разом із побратимами вирушив захищати Україну від російсько-терористичних військ у ті перші, найтяжчі та найкривавіші, місяці жорстоких боїв з окупантами. Як земляк автора безсмертного «Енеїди» Івана Котляревського, обрав позивний «Еней». Брав участь у визволенні Лисичанська та Попасної. Зрештою, 20 серпня відмовився від бою короткого відпочинку у відпустці й поїхав до Іловайська, де вже за кілька днів разом із сотнями побратимів потрапив в оточення озброєних до зубів головорізів регулярної російської армії...

Поблизь цього міста 29 серпня 2014 року Антон Цедік з іншими добровольцями з «Донбасу» перебував у кузові автомобіля «КрАЗ», який у складі колони наших підрозділів рухався

так званим «зеленим коридором» між селами Многопілля та Червонольське. Саме тоді їмню вантажівку буквально прошили кулеметні черги, випущені російськими недолюдками. Вони забрали життя Антона Цедіка та двох його побратимів...

Ще один доброволець «Донбасу», колишній воїн-«афганець» Володимир Дериведмідь, який приїхав на похорон побратима до Полтави, зауважив, що навіть там, на фронті, Антон Цедік тримав планку моральності та духовності на такій висоті, що вона видавалася просто недосяжною для більшості. Життєвий подвиг молодого звитязця настільки вразив більшість ніж удвічі старшого за нього чоловіка, що той у місті Бахмут на Донбасі відкрив українськомовну книгарню, яку на честь Антона Цедіка назвав «Енеєм»...

Зрештою, йдеться не тільки про такі приклади жертвості для молодих і старших співвітчизників. Як бачимо, кожне покоління крайн-сучасників має своїх справжніх героїв, котрі плекали і продовжують плекати здобутки нашої Незалежності та захищали й захищають їх від зазіхань ворогів. А всім разом нам є що берегти та примножувати. Для себе і для нащадків.

Фото автора та з відкритих джерел.

ХРОНІКА

1 грудня 1991 року — на всеукраїнському референдумі 94,9 відсотка виборців області, які взяли участь у голосуванні, сказали «Так!» Незалежності нашої держави

7 жовтня 1995 року — в урочищі Триби під Полтавою, на місці перепоховання останків жертв сталінських репресій, відкрили меморіал скорботи і пам'яті.

28 серпня 2000 року — в селі Суха тодішнього Кобеляцького району урочисто відкрили, відбудовану садибу-музей видатного письменника Олеса Гончара (на знімку).

13 серпня 2001 року — працівники Крюківського вагонобудівного заводу передали замовнику — «Укрзалізниця» — виготовлений на підприємстві перший вітчизняний пасажирський вагон «Україна».

26 вересня 2003 року — на Соборному майдані обласного центру відкрили для богослужіння відбудований Свято-Успенський кафедральний собор — головний храм Полтавської єпархії УПЦ Київського патріархату (тепер — ПЦУ).

22 листопада 2004 року — в Полтаві на площі перед адмінбудівлею обласної влади відбувся мітинг протесту проти фальсифікації результатів виборів Президента України, який став прологом масових акцій Помаранчевої революції в регіоні.

22 листопада 2013 року — в Полтаві на площі перед будівлею облради й ОДА відбувся мітинг протесту проти згортання владою процесів євроінтеграції України, з якого починалися акції Євромайдану та Революції Гідності в регіоні.

Травень 2014 року — в обласному центрі при Свято-Успенському кафедральному соборі УПЦ КП розпочав діяльність найпотужніший у регіоні волонтерський загін — «Полтавський батальйон небайдужих».

24 червня 2014 року — на залізниці почали працювати два вітчизняні міжрегіональні швидкісні двосистемні електропоїзди «Тарпан», виготовлені на Крюківському вагонобудівному заводі.

7 травня 2016 року — на Соборному майдані Полтави врочисто відкрили пам'ятник гетьману України Івану Мазепі (на знімку).

1 вересня 2020 року — в Полтаві врочисто відкрили новозбудований корпус сучасного кардіоцентру.

16 червня 2021 року — в новому полтавському кардіоцентрі вперше в області виконали хірургічну операцію на відкритому серці — аортокоронарне шунтування.

Досвід піонерів органічного землеробства — ПП «Агроєкологія» — вивчали сотні делегацій із багатьох країн світу.

Покровське. А завершальним етапом своєї «індустріалізації» тваринницької галузі стане м'ясна переробка під уже знайомим брендом «Vo!».

Прапороносець Небесної Сотні Ігор Сердюк знамено з рук не випустив...

На початку Революції гідності підприємцю з Кременчука Ігорю Сердюку (на знімку ліворуч) виповнилося 44 роки. Він народився в зросійщеній індустріальній «столиці» Полтавщини і був, здається, типовим представником свого покоління. Хіба що вдома виховувався у більш патріотичному середовищі. Тож іще на початку 90-х років брав участь в акціях національно-демократичних сил. Не відсиджувався на печі й під час Помаранчевої революції. Та від політики, так би мовити, в чистому вигляді, як і від її представників, підкреслено дистанціювався. Товариші вважали його бунтарем-правдорубом, який не терпить фальші, несправедливості, облуди, зокрема й у політичних розбірках.

Вочевидь, давалися взнаки козацькі гени. Ігор захоплювався історією й пишався етимологією свого прізвища. Сердюки — то ж козак-піхотинці, полки яких охороняли гетьмана. Таку відповідальну місію доручали, звісно, тільки еліті козацького війська... Однак «козачкувати» в когось сучасний Сердюк не зник, тому обрав стежку підприємця. У рідному Кременчуці займався організацією ремонтно-монтажних робіт. Без діла, як і без грошей, ніколи не сидів. Мав дружину Ірину, з якою виховували доньку Олександру. Захоплювався дайвінгом.

Тож Ігорю, як то кажуть, було що втрачати. Та ще більше не хотілося втрачати особистої свободи і спільних для всіх українців цінностей, за які свого часу клали голову козаки-звитязці, оборонці рідної землі. Прагнення тодішньої влади підміняти їх злодійськими «поняттями» та за підтримки кремлівського «старшого брата» встановити диктатуру во-

ком-орієнтиром для своїх і такою само... ціллю для ворогів.

Коли протистояння на столичному Майдані загострювалося, Ігор разом із побратимами з 9-ї сотні Самооборони 18 лютого 2014 року пішов будувати барикади неподалік Маріїнського парку. Саме там, на перехресті вулиці Інститутської та Кріпосного провулку, їх — беззбройних захисників нашої свободи — почали оточувати й провокувати на криваву сутичку зvezзени владою «тітушки» й міліціанти-«беркутівці». Котрийсь із цих бандитів, особа якого досі офіційно не встановлена, вистрелив у Ігоря Сердюка майже впритул і влучив йому просто в перенісся. Прапороносець 9-ї сотні Самооборони Майдану помер, міцно тримаючи в руках синьо-жовтий прапор...

Героя Небесної Сотні й Героя України Ігоря Сердюка 21 лютого 2014 року поховали в рідному Кременчуці. Там, у небесній високості, його супроводжуватимуть «майданівські» атрибути — проти-газ і каска з написом «Тільки перемога», які побратими поклали в труну. А 20 лютого 2020 року на одному з будинків перехрестя вулиць Ігоря Сердюка та Небесної Сотні наддніпрянського міста урочисто відкрили барельєф із зображенням Героя. Повпреди міської влади тоді підкресливали: Ігор Сердюк став першим кременчуковцем-сучасником, який загинув за свободу та Незалежність України.

Однак після того до моменту відкриття барельєфа за нашу волю й Незалежність у неоголошеній війні з російськими окупантами та їхніми найманцями на Донбасі загинули 74 земляки Ігоря Сердюка. Більше до новітнього Небесного Легиону полеглих звитязців-захисників України не делегував жоден населений пункт Полтавщини. Ось вам і зросійшений індустріальний Кременчук, який, здавалося, ніколи не заговорить українською мовою... І який вкотре, вже на сучасному етапі боротьби за Незалежність, довів, що незнищенність і міць нації вигартовується тоді, коли в неї з'являються свої прапороносці, а їхні знамена підхоплюють тисячі й мільйони співвітчизників.

дарствах, «прихви́зованих» різношерстими скоробагачками. Але не в тому, яке очолював Семен Антонєць.

Узявши на озброєння майже філософський постулат господарювання на землі: «гроші не повинні йти попереду людей» — Семен Свиридонович став новатором не тільки в агротехнологіях. Ще 1992 року колишній михайликівський колгосп «перелицювали» на сільськогосподарське акціонерне товариство «Обрій». А 2000-го Семен Антонєць із членами своєї родини вже на базі двох колгоспів і кооперативу заснував приватне підприємство «Агроєкологія». Тож органічне поле розширилося до восьми тисяч гектарів. А найголовніше, тут на власному прикладі довели: господарювати на землі без убивчої для всього живого «хімії» можна ефективно й прибутково.

Врожайі збирають хоч і не рекордні, та вищі за середні. Вирощеного цілком вистачає для належної рентабельності виробництва. Тим паче що сертифіковану за міжнародними стандартами органічну продукцію продають дорожче, зокрема й за кордон. Не менш важливо й те, що зерно тут переробляють на власних виробничих потужностях, які також сертифіковані. Перші експортні поставки до країн Євросоюзу «Агроєкологія» здійснила ще 2014 року. Тепер її послідовниками тільки на Полтавщині стали майже три десятки сільгоспдприємств, які також працюють за технологіями органічного виробництва.

Та першопрохідці на досягнутому не зупиняються, невпинно рухаються об'єктом понад 40 років тому стежкою далі. Сьогодні Герої України і Герої Соціалістичної Праці Семен Антонєць, якому 20 серпня виповнилося 86 років, залишається засновником підприємства й мудрим наставником молоді команди, яку очолює його внук, генеральний директор «Агроєкологія» Гліб Лук'яненко. Під керівництвом останнього в господарстві, де утримують шість тисяч голів великої рогатої худоби, вдосконалили та, власне, довели до світових стандартів процес переробки гною на біогумус — найцінніше органічне добриво.

Досвід постачання на вітчизняний і зарубіжний ринки надзвичайно якісної та недооціненої сировини підприємство вже не задовольняє. Тож тут поглиблюють переробку власної продукції, застосовують інноваційні підходи до її реалізації, зокрема й через свої магазини. ПП «Агроєкологія» вже розпочало виробництво органічних продуктів харчування під власним брендом «Vo!». До традиційних круп останнім часом додається курячі яйця та вісяні плас-